

Anıtlardan Seslenenler

İçeriği Yazan: [Güler KALAY](#) [1] Zaman: Cum, 25/10/2013 - 20:00

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünmesin

Moskova'nın merkezinde bir anıt vardır, kanatlı birer melek olan çocukların gökyüzüne yükseldiği ve altında oyuncakların bulunduğu bir anıt. Kuzey Osetya'da da benzer bir anıt vardır; yas tutan dört kadının kollarının üzerinde göğre doğru yükselen kanatlı melek çocuklar. 2004 Eylül'ünde Beslan'da ölen yüz seksen altı çocuk içindir bu iki anıt. Yepyeni bir eğitim yılına başlayacakları sabah aileleri ve öğretmenleriyle birlikte rehin alınan; üç gün rehin tutulduktan sonra ölen, öldürülen üç yüz altmış kişinin içindedir bu çocuklar. Çok sonraları oğlunu bu baskında kaybeden bir anne, "o benim gün ışığımdı, neden öldüğünü, neden öldürüldüğünü bilmiyorum ve benim sorularımı kim cevaplayacak", diye soruyordu. Yıllardır orada ölen çocukların anneleri bu soruların cevabını arıyorlar. Üzerinden on yıl geçti...

Sohum'un merkezinde bir anıt vardır. Sohum'un merkezinde Özgürlük Parkı'nın içindeki Özgürlük Anıtı. Üzerinde yüzlerce adın yazılı olduğu bu anıt, 1992-1993 yıllarında Gürcistan-Abhazya savaşında ölenler içindir. Anıtta yazılı yüzlerce isimden ikisidir Ahra ve Sergey. Leningrad (San-Petersburg) Devlet Konservatuarında öğrenci olan beş dosttan ikisidir Ahra ve Sergey. Ahra'nın vatanıdır Abhazya ve her şeyi göze alarak Petersburg'dan çıkar yola yanında onu yalnız bırakmayan Rus arkadaşı Sergeyyle birlikte. 1993'ün 27 Eylül günü birer karanfildir toprağa düşen Ahra ve Sergey. Her yılın 27 Eylül'ünde üç müzisyen gelir bu anıta biri Petersburg'dan diğer ikisi Moskova'dan. Her yılın 27 eylülünde en sevdikleri şarkıları çalarlar çok sevdikleri dostları Ahra ve Sergey için. Keman, viyola ve flüte Ahra'nın piyanosu, Sergey'in kemani eşlik eder derin bir sessizlikle.

Ve bir resim. 1992 şubatını, göçü, soğuğu, kışı, acıyı ve geride yanmakta olan bir şehri anlatır oniki yaşındaki Hayal, yaptığı resimde. Hocalı'de o yıl kışı çizer çocuklar resimlerine. Çıplak ayakları donduran karı, yüreklerini donduran savaşı çizerler. Tankları, yerde yatan ölüleri, yanan evleri, katliamı, vahşeti çizerler. Yaptıkları resimler çoktan yokolup gitmiştir belki ama rüzgar hep bu öyküleri fısıldayacak onlara.

Sekizinci sınıftaydı Abdülkadir, ailesine destek olmak için bir ekmek fırınında çıraklık yapıyordu. Babası şofördü, yollardaydı çoğu zaman. Babası dönecek, sarılacaktı oğluna, özlem gidereklerdi. Çalışacaktı Abdülkadir, akşam eve ekmek götürecekti. Bir ömür vardı önünde, yılları vardı. Okulunu

bitirecek, yeni okullara başlayacaktı belki, aşık olacak, şiirler yazacaktı sevdiğine kimbilir; daha neler vardı düşlerinde. 12 mayıs günü Reyhanlı'da bir bomba patladı ve ondört yaşındaydı Abdülkadir, öldü. Niçin öldüğünü bilmeyen onlarca insan kül oldu, ateşleri kimbilir kaç yüreği yaktı Reyhanlı'da o gün. Onlara bir anıt dikilmedi ama anıtlı Reyhanlı o günden sonra tıpkı Maraş gibi, Çorum gibi, Sivas gibi.

Nice resimler nice anıtlar var daha; niçin öldüklerini bilmeyen binlerce ölü çocuk, genç, yaşlı seyrediyor bizi o anıtlardan. Irak'taki, Kosova'daki, Kenya'daki, Ruanda'daki, Anadolu'daki ve daha pek çok yerdeki niçin öldüğünü bilmeyenlerin hikayelerini anlatıyorlar bize. Rojova'yı, Abdullah'ı, Ethem'i, Mehmet'i, Ali'yi anlatıyorlar. Anneler ağlıyorlar tabutlarının başında oğullarının ve kızlarının. Biz karanfiller bırakıyoruz anıtlara ve mezarlara. Biliyoruz niçin öldüklerini. Sadece kendileri olarak yaşamak istedikleri için, tıpkı bizim gibi, tıpkı sizin gibi. Kendi renklerinde, kendi dillerinde, kendi inançlarında, kendi vatanlarında özgürce. Dürüstçe yaşamak istedikleri için, yalansızca, riyasızca, doğrunun ve haklının yanında, ezenin karşısında olmak istedikleri için, tıpkı Uğur Mumcu gibi, Muammer Aksoy gibi, Abdi İpekçi ve daha niceleri gibi. Yeni anıtlar yapılıyor yeni ölümlere. Ölü denilmez ya onlara; tohumdur aslında her biri toprağa düşen ve siz vicdanlarını cüzdanlarında taşıyanlar sizlerin hikayesini anlatacak anıtlarınız olmayacak ve kimse karanfillerle süslemeyecek mezarlarınızı. Ve gün gelecek bu güzelim dünyada vakitsiz, cevapsız ölümler olmayacak anıtlara işlenen. Ne diyordu şair, "...çok sevmeli öyleyse, çok söylemeli."

Ve yine Moskova'da bir mezar vardır. Bir şair yatar orada; "yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine" diyen. Hiroşima'da bir kız çocuğu seslenir ustanın kaleminden; " Benim sizden kendim için hiçbir şey istediğim yok. Şeker bile yiyemez ki kâğıt gibi yanan çocuk. Çalışıyorum kapınızı, teyze, amca, bir imza ver. Çocuklar öldürülmesin şeker de yiyebilsinler."

guler.kalay@politikadergisi.com

28.08.2013, Moskova

Yorumlar

- [Diğer](#) [2]

Kaynak URL (02/05/2024 - 09:42 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/makale/anitlardan-seslenenler>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/guler-kalay>

[2] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/diger>

